

ה אָנִי אָמַרְתִּי יְהוָהּ אֱלֹהֵי מִצְרָיִם כִּי חָטְאתִי לָךְ: ו אֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי מִתֵּי יָמוֹת וְאָבֵד שְׁמוֹ: ז וְאִם כָּא לְרֵאוֹת שְׁוֹא יִדְבֵר לְבֹו יִקְבֵּץ אָנֹן לֹו יֵצֵא לַחַוִּץ יִדְבֵר: ח יַחַד עָלַי וַתִּלְחַשׁוּ כָּל שִׁנְאֵי עָלַי יַחֲשֹׁבוּ רָעָה לִי: ט דְּבַר בְּלִיעַל יִצְוֶק בּוֹ וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא יוֹסִיף לָקוּם: י גַּם אִישׁ שְׁלוֹמִי אֲשֶׁר בְּטַחְתִּי בּוֹ אוֹכַל לַחֲמֵי הַגְּדִיל עָלַי עָקַב: יא וְאַתָּה יְהוָהּ אֱלֹהֵי מִצְרָיִם חָנְנִי וַחֲקִימְנִי וְאַשְׁלֶמְהָ לָּחֶם: יב בְּזֹאת יִדְעֵתִי כִּי חֲפֵצָתְךָ כִּי לֹא יִרְעֶה אֹיְבֵי עָלַי: יג וְאֲנִי בַּתְּמִי תַמְכֶּתָּ כִּי וַתַּצִּיבֵנִי לְפָנֶיךָ לְעוֹלָם: יד בְּרוּךְ יְהוָהּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִחֲעוֹלָם וְעַד חֲעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

זוהר תהלים

אמן הוא הקיום של הכל

בְּרוּךְ ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִחֲעוֹלָם וְעַד חֲעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן (מא, יד): [זוהר חלק ג' פ' וילך (דף 99ה):] אמר רבי יוסי אמר רבי יהודה מהו אמן, אמר רבי אבא, הרי נתבאר שהכל נקרא אמן, המעין של הנחלה הוא הנמשך נקרא אמן, שכתוב: "וְאַתָּה אֶצְלוֹ אָמוֹן" (משלי ח, ל), אל תקרי אמן אלא אמן, גם נחל ההוא שנמשך ויוצא אמן נקרא.

על ידי עניינת אמן נמשך השפע לכולם. שלמדנו, כתוב "מִחֲעוֹלָם וְעַד חֲעוֹלָם", עולם שלמעלה ועולם שלמטה, אף כך אמן ואמן, אמן שלמעלה ואמן שלמטה, אמן הוא הקיום של הכל.

השכינה שורה למעלה מראשותיו של חולה ה' יִסְעֲדֵנוּ עַל עַרְשׂ דְּוֵי וגו' (מא, ד): [נתיקוני זוהר תקון יח דף לה:] זוהר תורה] למדנו ער"ש הוא רע"ש והוא עש"ר בהיפוך האותיות, עשר זו השכינה שהיא כוללת עשר ספירות, ועליה אמרו שאין קדושה בפחות מעשרה. והיא שורה למראשותיו של החולה, ובעבורה "ה' יִסְעֲדֵנוּ", ובמה, "עַל עַרְשׂ דְּוֵי", על שכינתו בודאי [שיעשה מן ער"ש עש"ר], שהיא סועדת להגוף, ואם אין השכינה שם הרי רע"ש, ורוח סערה שם הסוער לגופו של החולה, כמו שכתוב: "וְהָאֵנִיָּה חֲשִׁבָה לְהִשְׁבֵּר" (יונה א, ד), ובזמן שהשכינה סועדת לו להגוף, קול יוצא "בֵּין אָדָם עָמַד עַל רִגְלֵיךָ" (יחזקאל ב, א), והוא עומד ממחלתו ונפטר מן הדין, שלם בגופו שלם כממונו:

זיו הזוהר

חכמה, ואמן דלתתא היינו בינה. עוד יש לומר כוונתו, שעולם דלעילא היינו יחודא עלאה חכמה ובינה, ועולם דלתתא היינו יחודא תתאה תפארת ומלכות, וכמו כן אמן הראשון אמן דלעילא, היינו יחודא עלאה חכמה ובינה, כי אל"ף רמז על חכמה, מ' נו"ן רמז על בינה, ואמן השני אמן דלתתא, היינו יחודא תתאה תפארת ומלכות, כי אמן" בגימטריא הוי"ה אדנ"י.

סז. כאן רבו הפירושים, ונראה לפי עניות דעתי כוונתו, דמבוע דהוא נחלא דנגיד אמן אקרי, זה עולם החכמה, והוא נחלא דנגיד ונפיק אמן אקרי זה עולם הבינה, ועל זה מביא ראייה, כי כמו מהעולם ועד העולם, עולם דלעילא היינו עולם היצירה, ששורשו הוא התפארת, ועולם דלתתא היינו עולם העשייה, ששורשו היא המלכות, כמו כן אמן ואמן, אמן דלעילא היינו